

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 74.634 van 25 juni 1998

A. 78.199/XIII-592

In zake : **de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid SCHMIT,**
Tielemansstraat 2
1020 Brussel,

tegen :

het Brussels Hoofdstedelijk Gewest,
vertegenwoordigd door zijn
Regering.

Tussenkomen partij :

de stad Brussel,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean-Paul LAGASSE, advocaat,
A. Lacomblélaan 8/6
1030 Brussel.

**DE WND. VOORZITTER VAN DE XIIIe KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de op 9 april 1998 door de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid SCHMIT ingestelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 5 februari 1998 tot nietigverklaring van de op 1 juli 1997 door het Brussels Instituut voor Milieubeheer afgegeven milieuvergunning klasse IB nr. 96/0422 voor de exploitatie van een opslagplaats voor schroot, Tielemansstraat 2 te Laken;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de nietigverklaring van diezelfde handeling vordert;

Gezien het op 10 juni 1998 ingediende verzoekschrift, waarbij de stad Brussel vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden in het kort geding;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van mevr. VOGEL, adjunct-auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 4 juni 1998 waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 23 juni 1998 om 9.30 uur;

Gelet op de kennisgeving aan de partijen van de beschikking tot vaststelling van de rechtsdag en van het verslag;

Gehoord het verslag van de heer LEROY, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. J.-F. TOSSENS, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, van Mr. M. KESTEMONT-SOUMERYN, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt, en van Mr. J.-P. LAGASSE, advocaat, die voor de tussenkomende partij verschijnt;

Gehoord het andersluidend advies van mevr. VOGEL, adjunct-auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van de vordering tot schorsing :

Sinds 1952 wordt in de Tielemansstraat 2 te 1020 Brussel een opslagplaats voor schroot geëxploiteerd, eerst door een van de deelgenoten van de verzoekende partij, dan na de oprichting van de vennootschap door de verzoekende partij zelf, op een terrein dat toebehoort aan de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen. Op 16 januari 1968 geeft het college van burgemeester en schepenen van de stad Brussel aan Alexandre SCHMIT een bouwvergunning af voor het aanleggen van een opslagplaats voor schroot op dat terrein. Aan die bouwvergunning zijn de twee volgende voorwaarden verbonden :

- "1° de hoogte van de opslagplaats beperken tot deze van het bestaand talud van de spoorweg;
- 2° boomaanplantingen aanbrengen rond de opslagplaats zodat zij onzichtbaar wordt van op de openbare weg".

De opslagplaats ligt in bedrijfsgebied met stedelijk karakter op het gewestplan en in perimeter herontplooiing van de huisvesting en de bedrijven op het gewestelijk ontwikkelingsplan.

Op 1 december 1993 treedt de ordonnantie van 30 juli 1992 betreffende de milieuvergunning in werking, die bepaalt dat voor opslagplaatsen voor schroot een milieuvergunning vereist is.

Op 12 maart 1996 dient de verzoekende partij een aanvraag om milieuvergunning in voor de opslagplaats voor schroot, overeenkomstig artikel 12 van de ordonnantie van 30 juli 1992; op 19 september 1996 wordt

er ontvangst van bericht. In plaats van de vereiste bijlage 14 bij te voegen, beperkt de verzoekende partij er zich toe op het formulier zelf waarmee de milieuvergunning wordt aangevraagd, onder de rubriek effectenverslag, het volgende te schrijven :

" Verantwoording en niet technische samenvatting van de aanvraag : terrein sinds 40 jaar verhuurd aan de NMBS ";

" Andere voorspelbare effecten van het project : onze firma heeft met de omwonenden nooit problemen gehad";

" Maatregelen om de hinder te beperken : het laden en lossen wordt reeds binnen het bedrijf verricht".

Een document met als opschrift "effectenverslag" wordt bijgevoegd; het is als volgt gesteld :

- " • De goederen worden op de werkplaats met één enkele vrachtwagen aangevoerd.
- Het effect voor de omwonenden is zeer miniem.
- Er zijn geen klachten van omwonenden, er is geen lawaai.
- Wij oefenen sinds 45 jaar die activiteit uit op dat terrein, gelegen in de Tielemansstraat 2 te 1020 Brussel.

Het bedrijf is omgeven door bomen.

- Er wordt uitsluitend tussen 8 uur en 16 uur geladen en gelost.
- De opslag van teruggewonnen materialen zal in de toekomst sterk beperkt worden.

Het overslaan zal met containers gedaan worden".

Het openbaar onderzoek heeft plaats van 27 januari 1997 tot 25 februari 1997. Het geeft aanleiding tot zes brieven met individuele bezwaren en één petitie tegen het project. De bezwaren die tegen het project gemaakt worden, zijn hoofdzakelijk de volgende :

- er worden autowrakken opgeslagen in de onderneming;
- de behandeling en vooral het samendrukken van oude metalen veroorzaakt lawaai en trillingen;
- er wordt regelmatig afval verbrand in de onderneming;
- stof, voortkomend van de oxidatie van schroot, veroorzaakt hinder.

De verzoekende partij verzamelt van haar kant een honderdtal handtekeningen voor een petitie waarin ze stelt dat ze de inwoners van de wijk geen last bezorgt en dat ze geen milieuhinder veroorzaakt.

De overlegcommissie komt bijeen op 18 maart 1997. Het Brussels Instituut voor Milieubeheer (BIM) en de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij voor Brussel (GOMB) brengen een gunstig advies uit; het bestuur voor ruimtelijke ordening en huisvesting (BROH), de stad Brussel en de dienst monumenten en landschappen (DML) brengen een ongunstig advies uit.

Op 1 juli 1997 geeft het BIM de gevraagde milieuvergunning af, met dien verstande dat bepaalde activiteiten verboden worden. Naar aanleiding van de beroepen van de stad Brussel en van twee wijkcomités, bevestigt het Milieucollege op 27 oktober 1997 de betwiste vergunning, zij het dat de toegelaten werkuren verminderd worden. Op 25 en 27 november 1997 stellen Lisette VAN BELLE en de stad Brussel tegen deze beslissing bij de Brusselse Hoofdstedelijke Regering beroep in.

Volgens het verslag van de op 13 en 15 december 1997 door een ambtenaar van het BIM verrichte inspectiebezoeken, neemt de verzoekende partij noch de

milieuwetgeving, noch de voorwaarden van de haar afgegeven milieuvergunning in acht. In dat verslag zijn inzonderheid de volgende gebreken vermeld : in de voorbehandelingszone ligt geen ondoordringbare bodem; ook het oppervlak waar het schroot wordt opgeslagen is niet van beton; er zijn sporen van verbranding van materialen; het terrein is aan de straatkant niet afgesloten; op verscheidene plaatsen is de bodem door olie of stookolie verontreinigd; er wordt geen afvalregister bijgehouden.

Naar aanleiding van dat inspectieverslag schrijft het BIM op 18 december 1997 aan de Minister van Milieu van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest inzonderheid het volgende :

" In deze zaak had het BIM besloten om de hinderlijke activiteiten te beperken, er een bepaald aantal te verbieden en strenge voorwaarden op te leggen voor het voortzetten van de activiteiten, en dit tegen het meerderheidsadvies van de overlegcommissie in.

Die hoop op een verbetering van de toestand blijkt duidelijk ijdel omdat bij de uitbater de wil ontbreekt.

Daarom is het BIM van mening dat de vergunning van de PVBA SCHMIT, dit binnen een redelijke termijn, maar niet langer dan 1 jaar, beëindigd moet worden".

De verzoekende partij is niet in kennis gesteld van de verslagen opgemaakt naar aanleiding van de inspectiebezoeken van 13 en 15 december 1997, noch van de op 18 december 1997 aan de minister toegezonden brief.

De minister hoort de partijen op 14 januari 1998. Op 5 februari 1998 stelt de Brusselse Hoofdstedelijke Regering de handeling waarvan de schorsing gevorderd wordt, welke handeling de op 1 juli 1997 door het BIM afgegeven en op 27 oktober 1997 door het Milieucollege bevestigde milieuvergunning

"vernietigt". Dat besluit is inzonderheid als volgt gemotiveerd :

" 1. Inbreuk op de uitbatingsvoorwaarden

Tijdens dezelfde hoorzitting werd gevraagd of de uitbatingsvoorwaarden waren nageleefd. De raadsman en de zaakvoerders van de PVBA SCHMIT antwoordden bevestigend;

Deze antwoorden worden om te beginnen weersproken door de foto's die de raadsman van de PVBA SCHMIT aan het Milieucollege heeft voorgelegd. Die tonen aan dat de schrootopslagplaatsen niet op een voldoende stevige en ondoorlaatbare betonnen ondergrond rusten, in tegenstelling met wat door artikel B.4.2. van de vergunning wordt bepaald;

De uitbater beschikt inderdaad wel over 6 maanden om aan deze voorwaarde te voldoen. Toch is op de foto's geen enkel begin van uitvoering van werkzaamheden te zien;

Bovendien blijkt uit het inspectieverslag van het bezoek door het B.I.M. op 13 december 1997 dat de vereiste uitbatingsvoorwaarden in het geheel niet worden gerespecteerd :

- in de voorbehandelingszone ligt geen ondoordringbare bodem; er wordt op de grond gewerkt (inbreuk op voorwaarde B.4.3.3.);
- ook het oppervlak waar het schroot wordt opgeslagen is niet van beton (inbreuk op voorwaarden B.4.4.2. en B.4.9.);
- de inspecteur heeft sporen gevonden die alleen kunnen worden verklaard indien materiaal werd verbrand (inbreuk op voorwaarden B.4.1. en B.4.13.);
- het terrein is aan de straatkant niet goed genoeg afgesloten om toegang door derden te voorkomen (inbreuk op voorwaarde B.4.15.);
- op verscheidene plaatsen was de bodem door olie, stookolie, ... verontreinigd (inbreuk op voorwaarden B.4.10 en B.10.2.);
- er is geen afvalregister (inbreuk op voorwaarden A.2. en het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 30 januari 1997 betreffende het afvalregister).

Als gevolg daarvan besloot het B.I.M. het volgende (brief van 18 december 1997) :

"... de uitbater blijkt de vigerende wetgeving en ook de voorwaarden uit de vergunning die in juli 1997 door het B.I.M. werd uitgereikt niet na te leven.

In deze zaak had het B.I.M. besloten om de hinderlijke activiteiten te beperken, er een bepaald aantal van te verbieden en strenge voorwaarden op te leggen voor het voortzetten van de activiteiten, en dit tegen het meerderheidsadvies van de overlegcommissie in.

Die hoop op een verbetering van de toestand blijkt duidelijk ijdel omdat bij de uitbater de wil ontbreekt.

Daarom is het B.I.M. van mening dat de vergunning van de PVBA SCHMIT, binnen een redelijke termijn, maar niet langer dan 1 jaar, beëindigd moet worden".

2. Tekortkomingen in de effectenstudie.

Overwegende dat de Regering als beroepsoverheid het beroep om andere redenen dan die van de verzoeker mag verwerpen of aanvaarden (...);

Er moet ambtshalve in het bijzonder op gewezen worden dat de vergunningsaanvraag onvolledig is : de inlichtingen die voor het effectenverslag moeten worden overgemaakt ontbreken of zijn onvolledig;

Bijgevolg voldoet de bewering dat "onze firma nooit een probleem met de omwonenden heeft gehad" niet als evaluatie van de te voorziene effecten van de uitbating;

Zo kan ook de bewering dat "het laden en het lossen gebeurt al binnen in het bedrijf" niet worden beschouwd als een vergelijking met vervangingsoplossingen die redelijkerwijs in aanmerking komen en nog minder als een voldoende beoordeling van hun effecten;

Het effectenverslag is tot op die hoogte lacunair dat het gelijkstaat met een afwezigheid van een effectenstudie wat tot de onontvankelijkheidsverklaring wegens onvolledigheid van het aanvraagdossier had moeten leiden (...);

De overheid die zich over het beroep uitspreekt moet de uitgereikte vergunning annuleren wegens miskenning van de bepalingen inzake de effectenbeoordeling".

Artikel 1 van het dispositief van dat besluit is als volgt geredigeerd :

" § 1. De milieuvergunning van klasse 1B nr. 96/0422 die op 1 juli 1997 door het Brussels Instituut voor Milieubeheer aan de PVBA SCHMIT werd uitgereikt voor de uitbating van een schrootopslagplaats en verscheidene andere ingedeelde inrichtingen in de Tielemansstraat 2 te 1020 Brussel en beslissing RB 247/97/4 - RB 247-2/97/4 - RB 247-3/97/4 - 97/222 van 27 oktober 1997 van het Milieucollege zijn geannuleerd.

§ 2. De PVBA SCHMIT is verplicht de plaats van de inrichting in een dusdanige toestand te brengen dat er zich geen gevaar, hinder of ongemak voordoet (artikel 63, § 2, van de ordonnantie van 5 juni 1997) in het jaar dat volgt op de kennisgeving van deze beslissing.

- de PVBA SCHMIT zal een bodemonderzoek moeten verrichten.
- voordat het onderzoek plaatsvindt, moet een ontwerp van onderzoek aan het Brussels Instituut voor Milieubeheer (B.I.M.) ter goedkeuring worden voorgelegd. Dit ontwerp moet vóór 1 november 1998 naar het B.I.M., Afdeling Inspectie en Toezicht (Gulledelle, 100 te 1200 Brussel) worden gestuurd.
- wanneer verontreiniging wordt vastgesteld, moet de bodem gesaneerd worden, en voor die sanering moet vooraf een milieuvergunning worden uitgereikt".

De verzoekende partij is van dat besluit in kennis gesteld per brief van de Minister van Milieu van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 10 februari 1998;

Overwegende dat de stad Brussel met een op 10 juni 1998 ingediend verzoekschrift vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden in het kort geding; dat er grond bestaat om dat verzoek in te willigen;

Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing betwist op de grond dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift geen akte van oprichting had gevoegd,

waardoor kon worden nagegaan of de zaakvoerder bevoegd was om het beroep in te stellen;

Overwegende dat uit de documenten die in de loop van het geding overgelegd zijn, blijkt dat de vordering tot schorsing regelmatig ingesteld is; dat ze ontvankelijk is;

Overwegende dat de beroepen die bij het Milieucollege en de Regering tegen de beslissingen van het BIM openstaan, zowel onder de gelding van de ordonnantie van 30 juli 1992 als onder de gelding van de ordonnantie van 5 juni 1997, aan de overheid die een beroep te behandelen krijgt geen loutere vernietigingsbevoegdheid verlenen, maar een bevoegdheid om te wijzigen; dat de beslissing van de overheid die zich over het beroep uitspreekt, in de plaats komt van die van de overheid die zich vóór haar heeft uitgesproken; dat in het onderhavige geval het bestreden besluit, ondanks de gebrekkige redactie ervan, de beslissing van het Milieucollege niet louter "vernietigd" heeft - welk college zich, in dat geval, opnieuw had moeten uitspreken - maar neerkomt op een beslissing tot weigering van de voorheen toegekende vergunning; dat uit paragraaf 2 van artikel 1 blijkt dat dit wel degelijk zo is, doordat erin aangegeven is op welke wijze de plaats in de vroegere staat behoort te worden hersteld, welke bepalingen alleen zin hebben als de weigering definitief is; dat bovendien in de motivering van de bestreden handeling inzonderheid bepaald is "dat de regering als beroepsoverheid het beroep om andere redenen dan die van verzoeker mag verwerpen of aanvaarden", een passage waaruit af te leiden valt dat de overheid zich niet heeft vergist ten aanzien van de aard van de bevoegdheid die ze uitoefent;

Overwegende dat de verzoekende partij een middel, het derde van de vordering, ontleent aan

schending van de artikelen 12 en 13 van de ordonnantie van 30 juli 1992 betreffende de milieuvergunning, van artikel 26 van de ordonnantie van 30 juli 1992 betreffende de voorafgaande effectenbeoordeling van bepaalde projecten in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en, voor zover dit nodig is, van de artikelen 38 en 39 van de ordonnantie van 5 juni 1997 betreffende de milieuvergunningen; dat ze betoogt dat de verwerende partij de bestreden handeling steunt op de onvolledigheid van het effectenverslag, terwijl de artikelen 12 en 13 van de ordonnantie van 30 juli 1992 bepalen dat indien het door de aanvrager van de vergunning ingediende dossier niet volledig is, ofwel de gemeente van de plaats waar de inrichting zich bevindt, ofwel het B.I.M, de aanvrager hierover inlicht en vermeldt welke documenten of inlichtingen ontbreken, en artikel 26 van de ordonnantie van 30 juli 1992 bepaalt dat "wanneer de bevoegde overheid oordeelt dat het effectenverslag aangevuld dient te worden, (...) ze deze beslissing (betekent) aan de aanvrager (...), met de vermelding van de ontbrekende stukken of inlichtingen"; dat ze hieruit afleidt dat de onvolledigheid van het effectenverslag niet de nietigheid van de vergunning meebrengt; dat ze erop laat volgen dat de verwerende partij ten onrechte gemeend heeft dat het overgelegde effectenverslag zo onvolledig was dat het veel weg had van het ontbreken van een beoordeling van de effecten;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat volgens artikel 23 van de ordonnantie van 30 juli 1992 bij elke aanvraag om een milieuvergunning voor een inrichting van klasse IB een effectenverslag gevoegd moet worden, dat diezelfde bepaling de minimumgegevens vermeldt die het effectenverslag moet bevatten en dat het in het onderhavige geval duidelijk is dat het document met het opschrift "effectenverslag" en de vermeldingen in kader XVII van het

aanvraagformulier voor een milieuvergunning niet voldoen aan die wettelijke vereisten; dat ze meent dat wegens het kennelijk onvolledige effectenverslag de verwerende partij van oordeel kon zijn dat die situatie veel weg had van het ontbreken van een beoordeling van de effecten en dat ze de vergunning moest weigeren; dat ze erop laat volgen dat de schending van de artikelen 12 en 13 van de ordonnantie van 30 juli 1992 niet tegen de verwerende partij kan worden ingebracht, aangezien de regering in dit stadium van de procedure van afgifte van de milieuvergunning niet optreedt;

Overwegende dat, al is het juist dat het effectenverslag niet voldeed aan de vereisten van artikel 23 van de ordonnantie van 30 juli 1992 betreffende de voorafgaande effectenbeoordeling van bepaalde projecten in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, toch vastgesteld dient te worden dat de overheden die van het dossier kennis hebben moeten nemen, op geen enkel ogenblik op dat gebrek gewezen hebben, en dat de verzoekende partij niet verzocht is de vastgestelde gebreken te verhelpen : de stad Brussel heeft op 19 september 1996 een ontvangstbewijs afgegeven waarop vermeld was : "uit een eerste onderzoek blijkt dat het dossier volledig is" en "indien het BIM van oordeel is dat het dossier behoort te worden aangevuld, zal het u dat laten weten"; dat noch in de beslissing van het BIM van 1 juli 1997, noch in die van het Milieucollege van 27 oktober 1997, evenmin als in het door de stad Brussel bij de regering ingestelde beroep (noch de beroepen bij het Milieucollege, noch het door Lisette VAN BELLE bij de regering ingestelde beroep zijn in het dossier voorgebracht), enige verwijzing naar de onvolledigheid van het dossier voorkomt; dat in de notulen van de hoorvergadering van 14 januari 1998 niets vermeld is over enige discussie in verband met de regelmatigheid van het ingediende dossier;

Overwegende dat artikel 81 van de ordonnantie van 5 juni 1997 het instellen van beroep bij de regering tegen de beslissingen van het milieucollege regelt; dat in § 1, derde lid, ervan het volgende bepaald is :

" De regering of de persoon die zij hiertoe machtigt, hoort, op hun aanvraag, de verzoeker of zijn raadsman, en het milieucollege, of zijn gemachtigde. Wanneer een partij vraagt om te worden gehoord, worden ook de andere partijen betrokken bij het beroep opgeroepen";

Overwegende dat die bepaling tot doel heeft alle partijen - aanvrager van de vergunning, degenen die bezwaar opwerpen, de overheid die zich voorheen uitgesproken heeft - in de gelegenheid te stellen hun argumenten ten aanzien van de vergunningsaanvraag mede te delen; dat bovendien volgens een in een uitvoerige rechtspraak vastgelegd beginsel van behoorlijk bestuur, de overheid de bestuurde in de gelegenheid moet stellen zijn standpunt te verdedigen vooraleer zij een voor die bestuurde zwaarwichtige beslissing treft; dat krachtens het beginsel zelf van het debat voor de overheid die zich naar aanleiding van een beroep moet uitspreken, in samenhang met dat beginsel van behoorlijk bestuur, geen beslissing mag worden getroffen op basis van een gegeven dat tijdens de administratieve procedure niet ter sprake gebracht is; dat al is het juist dat tegen het effectenverslag bezwaren kunnen worden gemaakt, het eveneens vaststaat dat die bezwaren op geen enkel ogenblik kenbaar gemaakt zijn, in gelijk welke stand van de administratieve procedure, en dat de verzoekende partij nooit verzocht is haar standpunt hierover te verdedigen; dat het middel ernstig is;

Overwegende dat de verzoekende partij betoogt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden handeling een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen; dat ze aanvoert dat ze op korte termijn geen andere plaats kan vinden om haar activiteit uit te

oefenen en dat de bestreden handeling haar ertoe noopt alle activiteit stop te zetten en af te zien van alle financiële inkomsten, terwijl ze verschillende uitgaven moet blijven doen, en bovendien de kosten moet dragen van een uit te voeren studie voor het herstel van de plaats in de vroegere staat, waardoor ze tot faillissement gedreven wordt;

Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat de uitgaven die de verzoekende partij moet doen, vóór de bestreden handeling bestonden, dat ze de verplichting om de plaats in haar vroegere staat te herstellen niet aanvecht, en dat de schade aan haar te wijten is, aangezien zij het onvolledige effectenverslag heeft opgemaakt waardoor haar de vergunning geweigerd is; dat ze erop laat volgen dat de verzoekende partij de stedenbouwkundige wetgeving en de milieuwetgeving overtreden heeft, door niet de bomen te planten zoals in de bouwvergunning opgelegd was en door tot 9 september 1996 te wachten om een milieuvergunningsaanvraag in te dienen, en dat ze zich daardoor heeft blootgesteld aan de maatregel die ze aanvecht; dat de tussenkomenende partij erop laat volgen dat de verzoekende partij zich zelf in een onwettige situatie heeft gewerkt, dat het aangevoerde nadeel voortvloeit uit de exploitatie zonder vergunning van haar opslagplaats voor schroot en dat ze niet aantoont dat ze gevaar loopt failliet te worden verklaard;

Overwegende dat de verzoekende partij en de natuurlijke personen in wier rechten en plichten ze getreden is sinds 1952 een opslagplaats voor schroot exploiteren; dat pas sinds 1 december 1993 voor die activiteit een vergunning vereist is; dat ze in maart 1996 een milieuvergunning heeft aangevraagd en er op 1 juli 1997 een van het BIM en vervolgens op 27 oktober 1997, na beroep, een van het milieucollege heeft

gekregen; dat aangezien het bij de regering ingestelde beroep niet opschortend was, de exploitatie toegestaan was tot de totstandkoming van de bestreden handeling; dat het er weinig toe doet dat die exploitatie tussen 1 december 1993 en 1 juli 1997 niet rechtmatig toegestaan was; dat de verzoekende partij ertoe genoopt zou zijn haar activiteiten stop te zetten ten gevolge van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling; dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de stopzetting van alle activiteit voor een klein bedrijf dat bovendien voorheen aangegane verbintenissen moet nakomen, de leefbaarheid van dat bedrijf definitief in het gedrang kan brengen, en dat bedrijf daardoor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, die vervuld moeten zijn opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling kan worden bevolen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het door de stad Brussel ingediende verzoek tot tussenkomst in het kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Geschorst wordt de tenuitvoerlegging van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 5 februari 1998 tot nietigverklaring van de op 1 juli 1997 door het Brussels Instituut voor Milieubeheer afgegeven en op 27 oktober 1997 door het Milieucollege bevestigde milieuvergunning klasse IB nr. 96/0422 voor

de exploitatie van een opslagplaats voor schroot,
Tielemansstraat 2 te Laken.

Artikel 3.

De kosten van tussenkomst in het geding,
bepaald op 5.000 frank, komen ten laste van de
tussenkommende partij.

De beslissing over de kosten wordt voor het
overige in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare
terechtzing van de XIIIe kamer, rechtsprekend in kort
geding, op vijftwintig juni 1900 achtennegentig door :

de Hr. LEROY, staatsraad, wnd. voorzitter,
Mevr. MALCORPS, griffier.

De Griffier,

De wnd. Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

M. LEROY.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.